C U R T E A D E A P E L N O R D

Dosarul nr. 1a-529/2024 Judecătoria Orhei sediul Telenești

Judecător: Ludmila Iarmaliuc

D E C I Z I E
În numele Legii

25 februarie 2025
mun. Bălți

Colegiul penal al Curţii de Apel Nord,

În componența sa:
Președintele ședinței, judecătorul Ion Talpa
Judecătorii: Oxana Mironov și Arseni Ecaterina
Grefier Valeria Dioneac
Cu participarea:
Procurorului Octavian Bodareu
Avocatului Boris Dariev

a judecat în ședință publică în ordine de apel, apelul avocatului Boris Dariev în interesele inculpatului Breazu Ștefan, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei sediul Telenești din 27 decembrie 2023, în cauza penală privind condamnarea lui:

Breazu Ștefan ***** studii medii incomplete, nesupus militar, celibatar, fără persoane la întreținere, limba de stat o posedă, anterior condamnat prin:

- sentința Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 9 august 2022, în baza art.264^1 alin.(4) Cod penal, la pedeapsa sub formă de 140 ore de muncă neremunerată în folosul comunității;

în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (4) Cod Penal,

Termenul de examinare a cauzei:
În instanța de fond: 15.12.2022-27.12.2023;
În instanța de recurs: 22.10.2024-25.02.2025.
Procedura de citare legală executată.

După expunerea esenţei cauzei de către judecătorul raportor, ţinând cont de argumentele apelului, materialele cauzei, opiniile participanţilor la proces, pentru expunere asupra apelului Colegiul penal,-

a constatat:

Soluția și argumentele instanței de fond

Prin sentința Judecătoriei Orhei sediul Telenești din 27 decembrie 2023, Breazu Ștefan a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracţiunii prevăzute de art.264^1 alin.(4) Cod penal, stabilindu-i pedeapsa sub formă de sub formă de închisoare pe un termen de 3 (trei) luni, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

S-a aplicat în privința lui Breazu Ștefan Serghei măsura preventivă obligarea de a nu părăsi țara, până la intrarea sentinței în vigoare.

S-a calculat termenul executării pedepsei închisorii stabilite lui Breazu Ștefan Serghei, din momentul reținerii.

Pentru a pronunţa sentinţa, prima instanţă, *în fapt,* a constatat că, Breazu Ștefan nedeținând permis de conducere a mijloacelor de transport, dându-și seama de consecințele care

pot surveni în rezultatul consumului alcoolului, contrar cerințelor pct.14 lit. a) din Regulamentul Circulației Rutiere aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr.357/2009 potrivit căruia "conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere ", la data de 1 septembrie 2022, a consumat băuturi alcoolice, ulterior, la aceiași dată, aproximativ la ora 12.50 min, conducând automobilul de model „Volkswagen T4", nr.nmatriculare NHO 541, deplasându-se pe podul din adiacentul satul Sărătenii Vechi rainul Telenești, pe traseul R-14, km 0 + 260 m, a fost implicat într-un accident rutier.

Fiind suspectat în consum de băuturi alcoolice, a fost supus testării alcooscopice cu aparatul de tip „Drager Alcotest 6820" și imprimat testul nr.832 din 01.09.2022, ora 13.51 min, prin care s-a stabilit că în aerul expirat de către Breazu Ștefan, concentrația vaporilor de alcool constituia 0,75 mg/1.

Conform procesului-verbal nr.70 din 01.09.2022, al examinării medicale de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate si naturii ei, s-a constatat că conducătorul Breazu Ștefan, la data de 01.09.2022, ora 15.50 min, ora când i-au fost prelevate probele biologice, avea o concentrație de alcool în sânge de 1,77 g/1, care, conform prevederilor art.134^{12} alin. (3) Cod penal, se consideră stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Prin acțiunile sale Breazu Ștefan a săvârșit infracțiunea prevăzută de art264^{1} alin. (4) Cod Penal – *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, acțiune săvârșită de către o persoană care nu deține permis de conducere a mijloacelor de transport.*

Solicitările apelantului:

Sentinţa de condamnare a fost atacată cu apel de către avocatul Boris Dariev în interesele inculpatului Breazu Ștefan prin ce a solicitat repunerea în termenul legal de contestare, admiterea apelului, casarea parțială a sentinței Judecătoriei Orhei sediul Telenești din 27 decembrie 2023, emisă în cauza penală de învinuire a inculpatului Breazu Ștefan, în latura pedepsei penale, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie aplicat față inculpatul Breazu Ștefan o pedeapsă mai blândă sub formă de muncă neremunerată sau aplicarea art. 90 Cod Penal.

În motivarea apelului, avocatul Boris Dariev a susținut faptul că, sentinţa de condamnare este parţial nefondată şi neîntemeiată, pasibilă de a fi casată din motivul stabilirii în privinţa acestuia a unei pedepse prea aspre.

Or, la stabilirea pedepsei penale, instanţa nu ţinut cont de persoana inculpatului care a recunoscut săvîrşirea faptei invocate în rechizitoriu, se căieşte sincer de cele săvîrşite, declaraţiile acesteia au importanţă deosebită la stabilirea adevărului pe cauza penală menţionată, aplicându-i o pedeapsă disproporţional de mare în raport cu circumstanţele în care a fost comisă fapta infracţională şi urmările prejudiciabile, în acest sens urmând a se reţine şi faptul că pedeapsa şi modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizate în aşa fel încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârşirii unor fapte similare.

Pe de altă parte, în susținerea repunerii în termenul legal a prezentului apel, apelantul a declarat că, deşi a avut apărător nu a anunţat despre ziua şi ora şedinţei de judecată iar la întrebările sale cînd să se prezinte în instanţă a fost anunţat să aştepte citaţia la domiciliu, astfel

dat fiind nu a primit nici o citaţie la domiciliul său nu s-a prezentat în instanţă şi sentinţa a fost pronunţată în lipsa mea.

Nu în ultimul rând, apelantul susține că odată ce la materialele cauzei nu există nici o informație privind recepționarea hotărârii judecătorești consideră că întârzierea depunerii apelului a fost determinată de motive întemeiate.

Argumentele părților:

În fața instanței de apel avocatul Boris Dariev a susținut cererea de apel și a solicitat de a fi admisă cu casarea parțială a sentinței instanței de fond în latura pedepsei penale, or pedeapsa aplicată de instanța de fond este prea aspră, urmând astfel instanța de apel prin prisma criteriilor de individualizare să o stabilească în sensul ameliorării ei, dat fiind că, este unicul copil în familie care își ajută părinții, fiind astfel nevoit de a pleca peste hotarele RM, fapt pentru ce consideră oportun aplicarea în prezenta cauză a prevederilor art. 90 Cod penal.

În fața instanței de apel, inculpatul Breazu Ștefan nu s-a prezentat, respectiv reieșind din poziția apărării instanța a considerat posibil examinarea cauzei dat fiind că, se află peste hotarele RM.

În fața instanței de apel, procurorul Octavian Bodareu a solicitat respingerea apelului ca fiind depus tardiv în condițiile în care inculpatul a fost anunțat în căutare, s-a eschivat de a se prezenta în fața instanței de judecată, a cunoscut despre existența cauzei penale în privința ea, prin urmare pedeapsa aplicată de către prima instanță este individualizată corect.

Aprecierea instanței de apel:

Verificând argumentele apelului în raport cu materialele cauzei şi prevederile legii, ținând cont de opiniile participanților la proces, Colegiul penal ajunge la concluzia de a repune în termen apelul declarat de avocatul Boris Dariev în interesele inculpatului Breazu Ștefan împotriva sentinței Judecătoriei Orhei sediul Telenești din 27 decembrie 2023 și de a-l respinge ca fiind nefondat din următoarele considerente:

Cu titlu preliminar Colegiul penal relevă că, potrivit art. 400 alin. (1) Cod de procedură penală, sentințele pot fi atacate cu apel în vederea unei noi judecări în fapt și în drept a cauzei, cu excepția sentințelor pronunțate de către instanțele judecătorești privind infracțiunile pentru a căror săvârșire legea prevede exclusiv pedeapsă non-privativă de libertate.

Potrivit art. 402 alin. (1) Cod de procedură penală, termenul de apel este de 15 zile de la data pronunțării sentinței integrale, dacă legea nu dispune altfel.

Conform art. 403 alin. (1) Cod de procedură penală, apelul declarat după expirarea termenului prevăzut de lege este considerat ca fiind făcut în termen dacă instanța de apel constată că întârzierea a fost determinată de motive întemeiate, iar apelul a fost declarat în cel mult 15 zile de la începerea executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

Potrivit art. 404 alin. (1) Cod de procedură penală, participantul la proces care a lipsit atât la judecarea, cât și la pronunțarea sentinței și nu a fost informat despre adoptarea sentinței poate declara apel și peste termen, dar nu mai târziu de 15 zile de la data începerii executării pedepsei sau încasării despăgubirilor materiale.

Potrivit cererii de apel, avocatul Boris Dariev acționând în interesele inculpatului Breazu Ștefan a menționat că, cel din urmă la judecarea cauzei cât și la pronunțarea sentinței instanței de judecată nu s-a prezentat dat fiind că nu a fost înștiințat în modul corespunzător, astfel neavând careva informații cu privire la soarta dosarului a apelat la asistența juridică a avocatului Boris Dariev care la **17.09.2024** a ridicat din cancelarie sentința nominalizată iar recursul propriu-zis a fost depus la **20.09.2024,** prin urmare consideră că întârzierea depunerii

apelului a fost determinată de motive întemeiate ce oferă posibilitatea repunerii în termenului legal de contestare.

Din materialele cauzei penale Colegiul penal atestă că, pronunțarea sentinței a avut loc la 27.12.2023, în lipsa inculpatului Breazu Ștefan, copia căreia nu a fost expediată pentru cunoștință celui din urmă, astfel reieșind din aceste circumstanțe, în lipsa datelor obiective ce ar confirma momentul recepționării copiei sentinței Judecătoriei Orhei sediul Telenești din 27.12.2023 de către inculpatul Breazu Ștefan iar ultimul susține că a aflat despre sentința contestată abia la 17.09.2024 (f.d.156) și cererea de apel a depus-o la 20.09.2024, Colegiul penal consideră că termenul de depunere a apelului a fost omis din motivele întemeiate și apelul urmează a fi repus în termen.

Cu privire la fondul cauzei, colegiul îşi întemeiază soluţia adoptată în temeiul art.415 alin.(1) pct.1) lit.c) Cod de procedură penală conform căruia, (1) instanţa de apel, judecând cauza în ordine de apel, adoptă una din următoarele decizii: respinge apelul, menținând hotărârea atacată, dacă: *apelul este nefondat.*

La fel, Colegiul reţine şi dispoziţiile art.414 alin.(1) Cod de procedură penală, potrivit cărora *instanţa de apel, judecând apelul, verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii contestate în baza probelor examinate de prima instanţă, conform materialelor cauzei penale şi oricăror noi probe prezentate instanţei de apel.*

Astfel, pentru a se pronunța în sensul celor constatate, Colegiul reține, că apelul constituie o continuare a judecării fondului cauzei, prevede posibilitatea unei noi aprecieri a probelor administrate în faţa primei instanţe. În cadrul judecării cauzei în ordine de apel, fiind posibilă cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanţă (care pot fi, de asemenea, apreciate în mod diferit), precum şi administrarea oricăror probe noi, instanţa de apel urmând să adopte una din soluţiile pe care le poate pronunţa prima instanță, apreciind temeinicia sau netemeinicia învinuirii sau dispunând, după caz, condamnarea, achitarea inculpatului sau încetarea procesului penal.

Totodată, *chestiunile de fapt* asupra cărora s-a pronunţat ori trebuia să se pronunţe prima instanţă şi care, prin apel, se transmit instanţei de apel sunt următoarele: dacă fapta reţinută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat şi, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participaţia, contribuţia materială a fiecărui participant; dacă există circumstanţe atenuante şi agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanţă prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

În ce priveşte *chestiunile de drept* pe care le poate soluţiona instanţa de apel, acestea sânt: dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii; dacă infracţiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată şi aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, ori civil au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menţionate, hotărârea instanţei de fond urmează a fi desfiinţată, cu rejudecarea cauzei.

Astfel, concluzia Colegiului rezultă din corectitudinea aplicării de către instanţă pe parcursul judecării cauzei a normelor legislaţiei procesual-penale ce se referă la examinarea obiectivă, multilaterală şi completă a cauzei penale cu respectarea principiului nemijlocirii, oralităţii şi contradictorialităţii procesului penal (art. 314 Cod pr. penală); în limita învinuirii formulate în rechizitoriu (art. 325 alin. (1) Cod pr. penală); cu verificarea tuturor împrejurărilor de fapt şi constatarea certă a aspectelor de drept importante pentru justa soluționare a cauzei, printr-o cercetare amplă a probelor administrate de către organul de urmărire penală, cărora li s-

a dat o apreciere obiectivă din punct de vedere al pertinenţii, utilităţii, veridicităţii, concludenţei şi coroborării reciproce (art. art. 100-101 Cod pr. penală), cu expunerea lor nemijlocită în conținutul p/v al ședinței de judecată, servind obiect de examinare în cadrul cercetărilor judecătorești și statuarea la baza sentinței adoptate, motivare pe care instanţa de apel o acceptă şi pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudenţa CEDO, care în pct. 37 a hotărârii în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deşi obligă instanţele să îşi motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înţeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noţiunea de proces echitabil necesită ca o instanţă internă, fie prin însuşirea motivelor furnizate de o instanţă inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esenţiale supuse atenţiei sale.

De rând cu aceasta, Colegiul penal menționează că, prezenta cauză în instanță de fond a avut loc în procedură generală, dat fiind că, inculpatul Breazu Ștefan în ședințele de judecare a cauzei nu s-a prezentat, fiind în acest sens plecat peste hotarele RM iar prin încheierea Judecătoriei Orhei sediul Telenești din 11.10.2023 (f.d.115-116) a fost anunțat în căutare, iar la data de 20.10.2023 de către IP Telenești a fost pornit dosar de căutare nr.2023350160 (f.d.118).

De rând cu aceasta, Colegiul penal conchide că, analizând conținutul apelului formulat de avocatul Boris Dariev în interesele inculpatului Breazu Ștefan acesta obiectează doar în *latura pedepsei*, pledând astfel pentru aplicarea unei *pedepsei mai blânde* prin prisma prevederilor *art. 90 Cod penal*.

În atare împrejurări, Colegiul penal conchide că, odată ce partea apărării nu a obiectat asupra soluției de condamnare a lui Breazu Ștefan, verdictul instanței de fond privind constatarea prin prisma probelor administrate în acțiunile lui Breazu Ștefan a infracțiunilor art. 264^1 alin. (4) Cod Penal este corectă, fiind bazată pe împrejurările de fapt și aspectele de drept, cărora li s-a dat o apreciere obiectivă pe parcursul soluționării cazului.

Drept urmare, constatând temeinicia concluziei judiciare referitor la fapta reținută în acțiunile lui Breazu Ștefan cu încadrarea lor juridică corectă în aspectul legii penale, precum și ținând cont de limita cerințelor expuse în ordine de apel de către partea apărării care a pledat *doar asupra aplicarea unei pedepsei prin prisma art. 90 Cod penal*, Colegiul reține inoportunitatea expunerii asupra bazei probatorii, ce n-a fost pusă la îndoială și nu s-a solicitat pentru cercetare suplimentară de către părți în instanța de apel.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că, prima instanță în sentință corect și justificat și-a motivat soluția sub aspectul recunoașterii vinovăției inculpatului Breazu Ștefan în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin.(4) Cod Penal, luând în considerație probele administrate legal de către organul de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată la prezenta cauză penală, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de pr. penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de pr. penală din punct de vedere al pertinenței, utilității, concludentei, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept și ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului în comiterea faptei și prezența în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii incriminate.

Față de lucrul judecat de prima instanță se constată motivarea temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a probelor prezentate de părți în raport cu faptele reținute în sarcina inculpatului, astfel fiind în corespundere cu exigențele articolului 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale. Ori, potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație nu se mai impune o reevaluare a

conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță.

Din aceste considerente, argumentele expuse de instanța de fond și motivele din sentință, pentru a evita repetări inutile, instanța de apel le însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în Cauza Albert vs. România din 16.02.2010 statuează că, art. 6 par. 1 din Convenție, deși obligă instanța să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs. Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea procesul echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Totodată, deliberând asupra categoriei și termenului pedepsei penale în raport cu argumentele invocate în cererea de apel, Colegiul apreciază drept întemeiată soluția instanței de fond, acordând deplină eficiență dispozițiilor art. art. 61 și 75 Cod penal, ce-i determină scopul și criteriile generale de individualizare, instanța conformându-se întru-tot recomandărilor Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 8 din 11.11.2013 Cu privire la unele chestiuni ce vizează individualizarea pedepsei penale, inclusiv celor expuse în Hotărârea Plenului CSJ nr. 16 din 31.05.2004 Cu privire la aplicarea în practica judiciară a principiului individualizării pedepsei penale.

Potrivit art. 61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnaţilor, cât şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferinţe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate.

Conform art. 75 Cod penal, persoanei recunoscute vinovate de săvârşirea unei infracţiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanţa de judecată ţine cont de gravitatea infracţiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanţele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenţa pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condiţiile de viaţă ale familiei acestuia.

În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracţiunea săvârşită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepţional şi se aplică atunci când gravitatea infracţiunii şi personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă şi nu şi-ar atinge scopul.

O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârşirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepţional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanța de judecată.

Colegiul penal notează că, prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei și la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii.

Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și a pedepsei penale.

Pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri și restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite și este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor și intereselor victimei, statului și întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

La fel, pedeapsa penală este echitabilă și atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii atât de către condamnat, precum și de alte persoane, or practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

Sub imperiul normelor enunțate, se reține că corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii.

Pedeapsa inechitabilă poate fi doar un mijloc de reprimare, cauzând noi suferințe, corespunzător, neatingând scopul de corectare și reeducare, ci de generare a mobilurilor negative.

Atingerea scopurilor pedepsei de corectare și reeducare a infractorului, de prevenire a săvârșirii noilor infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane, se realizează strict prin individualizarea ei.

Astfel, la aplicarea pedepsei se ia în considerație, în mod prioritar, personalitatea infractorului, caracteristica deplină a personalității acestuia făcută în baza tuturor însușirilor fizice și psihice ale acestuia, particularități care s-au manifestat nu numai prin fapta comisă, dar și în timpul vieții și activității infractorului în alte condiții.

La fel, instanța de apel reține că un rol primordial în aprecierea stabilirii și aplicării pedepsei îl are pericolul social al faptei, sens în care valorile ocrotite de legea penală prin incriminarea faptelor trebuie evidențiate atât pentru restabilirea ordinii de drept, cât și pentru educarea inculpatului.

Astfel încât, numindu-i inculpatului pedeapsa închisorii pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264^1 alin. (4) Cod penal, instanța a ținut cont de personalitatea lui ce nu este la prima abatere de lege, anterior fiind condamnat prin sentința Judecătoriei Orhei (sediul Central) din 9 august 2022, fiind de asemenea condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art.264^1 alin.(4) Cod penal, la pedeapsa sub formă de 140 ore de muncă neremunerată în folosul comunității nu a mers pe cale corijării, educării și corectării sale și din nou a căzut intenționat pe banca acuzaților pentru o infracțiune similară, lucru care urmează a fi pedepsit deopotrivă cu sancțiunea normelor juridice lezate.

Astfel, Colegiul la menținerea cuantumului intact a pedepsei sub formă de închisoare, va trece în revistă faptul că, întru excluderea recidivării și prevenirea comiterii de noi fapte antisociale pasibile răspunderii penale, pedeapsa închisorii în cuantumul ei stabilită este una strict necesară și imperioasă scopului procesului penal în acest sens.

Or, în această pondere, instanța de apel, făcând uz de principiul potrivit căruia apelul constituie o continuare a judecării fondului cauzei, inclusiv și sub aspectul continuării procesului de individualizare a pedepsei, ajunge la concluzia că scopul pedepsei penale poate fi atins doar prin privarea inculpatului de liberate în mediul carceral, situație ce este dictată inclusiv de faptul gravității infracțiunii săvârșite, fiind una sensibilă societății.

Astfel, în această optică, instanței de apel ține a menționa că, aplicarea în speță a unei pedepse mai blânde prin prisma art. 90 Cod penal nu își va dovedi utilitatea și nici nu va

contribui la reeducarea celui din urmă și la împiedicarea acesteia de a comite noi infracțiuni, or interzicerea conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică este strict stipulată în Regulamentul circulației rutiere, formând, în dependență de gradul de ebrietate, contravenție sau componență de infracțiune, ce sunt sancționate de legea contravențională și cea penală, împrejurare despre care inculpatul cunoștea cu bună seamă și care nu l-a oprit de la comiterea faptei prejudiciabile.

În aceeași ordine de idei, Colegiul ține să menționeze că, deși componența art. 264^1 alin. (4) Cod penal, (*în redacția de până la modificările operate prin Legea nr.136 din 06.06.2024, în vigoare 07.09.2024*), este inclusă în categoria infracțiunilor ușoare, totuși făcând parte din domeniul securității circulației rutiere și exploatării mijloacelor de transport, ca parte componentă a securității și ordinii publice, ea este îndreptată spre neadmiterea la circulația rutieră a persoanelor care nu dețin permis de conducere și în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, întru excluderea urmărilor grave ce pot surveni ca rezultat al acestor acțiuni, ținându-se cont și de faptul, că la etapa actuală mijloacele de transport prezintă un grad sporit de pericol.

Astfel, contrar celor menționate de către apelant, instanța de apel conchide că, Breazu Ștefan în mod vădit a comis o infracțiune sensibilă societății din categoria infracțiunilor ușoare, care au un pericol social ridicat, lezând astfel relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier, sub aspectul prohibiției impuse conducătorilor mijloacelor de transport să conducă în stare de ebrietate și fără permis de conducere, împrejurării ce denotă că, cel din urmă în timpul conducerii izvorului de pericol sporit a conștientizat caracterul prejudiciabil al faptei sale și în mod conștient față de acțiunile sale comise a admis intervenția statului în vederea sancționării sale – penale, la care instanța de apel prin prisma normelor legale nu poate deroga.

În asemenea circumstanțe Colegiul conchide că, stabilirea în privința lui Breazu Ștefan a unei pedepse prin prisma art. 90 Cod penal va fi insuficientă pentru îndreptarea şi corectarea lui.

Totodată, reieșind din scopul pedepsei penale - restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât şi a altor persoane - faptul că în privința acestuia va fi aplicată o pedeapsă mai blândă poate doar să-l încurajeze pe acesta la comiterea pe viitor a altor infracțiuni.

În același timp, practica aplicării măsurilor de pedeapsă demonstrează că instanțele de judecată nu asigură exercitarea scopului pedepsei, având în vedere amploarea pe care a luat-o această categorie de infracțiuni.

Astfel, reieșind din circumstanțele cauzei instanța de apel concluzionează că, în coraport cu infracțiunea comisă, fiind de natură celor ușoare, urmările prejudiciabile a faptei comise şi personalitatea inculpatului, prima instanță just a conchis că corijarea şi reeducarea inculpatului este posibilă doar cu izolarea acestuia de societate, prevenind astfel reiterarea comportamentului infracțional şi protejarea societății prin prevenirea recidivei.

În acest sens, Colegiul reține că, împrejurările invocate de apelantul Boris Dariev referitor la temeiurile pentru care se solicită intervenția asupra atenuării pedepsei penale dat fiind faptul că este *prea aspră*, *la faza de urmărire penală a recunoscut vina şi se căieşte de cele comise*, nu poate fi reținute a fi circumstanțe imperioase, mai cu seamă existență căinței sincere care s-a dovedit a fi absolut inexistență, astfel ținând cont de împrejurările comiterii faptei penale, personalitatea inculpatului, nu constituie alt ceva decât un subiect de drept căruia sancțiunea prin prisma art. 90 Cod penal nu-i va fi prielnică ci din contra îi va oferi lozinci de a leza în continuare valorile sociale ocrotite de legea penală a RM, iar lucrul acesta într-un stat de drept

este inadmisibilă, astfel lucru-l această urmează a fi stopat prin funcțiile represive a pedepsei penale.

Subsecvent, în respingerea argumentului apelantului referitor la aplicarea în speță a unei pedepse prisma art. 90 Cod penal, Colegiul penal conchide că o atare pedeapsă nu va contribuie activ la corectarea și corijarea acestuia în condițiile în care instanța de fond just a ținut cont de personalitatea inculpatului, ce nu este la prima abatere de lege, anterior fiind condamnat, pedeapsa penală pentru care posibil neatingând scopul și efectul dorit impune ca Breazu Ștefan să fie plasat în mediul carceral și să chibzuiască asupra acțiunilor sale de mai de parte în vederea convingerii sale că legea e dură dar trebuie respectată.

Respectiv, ținând cont de circumstanțele cauzei, caracterul penal a faptei comise, care potrivit art.16 alin. (2) Cod penal, face parte din categoria celor ușoare, Colegiul reține, că pedeapsa penală stabilită în cuantumul nominalizat de prima instanță este echitabilă, iar în *ultima ratio* îndeplinește rolul de garanție pentru societate în sensul protejării cetățenilor față de comportamentele infracționale, iar pe de altă parte are rolul de a proteja individul împotriva tendințelor abuzive a mecanismului statal represiv.

În concluzie, Colegiul penal statuează că, poziția apelantului Boris Dariev referitor la aplicarea în speță a unei pedepsei prin prisma art. 90 Cod penal inculpatului Breazu Ștefan este neîntemeiată și nu va constituie o sancțiune suficientă pentru ca ultimul să conștientizeze faptul că, legea penală trebuie respectată în vederea restabilirii echității sociale între valorile sociale afectate de acțiunile inculpatului și restricțiile impuse prin lege.

Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreţ faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni, de aceia, în opinia Colegiului penal pedeapsa stabilită inculpatului Breazu Ștefan pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264[1] alin. (4) Cod Penal, este adecvată celor săvârşite şi efectivă pentru reeducarea şi corijarea sa, inclusiv va contribui *a posteriori* la prevenirea săvârșirii de către el a unor abateri similare.

Respectiv, preluând opinia instanței de fond în ce privește corectitudinea condamnării inculpatului Breazu Ștefan, Colegiul ține să menționeze că în împrejurările cauzei expuse mai sus, pedeapsa închisorii stabilit în cadrul cumulului de sentințe, este cât se poate de proporțională și rațională pentru executare, urmărind scopul conștientizării caracterului infracțional a acțiunii comise, iar în lipsa altor circumstanțe decât cele prezentate la soluționarea cauzei în fond, căror instanța li-a dat o apreciere obiectivă, Colegiul constată netemeinicia cerinței părții apărări privind atenuarea pedepsei penale în privința celui din urmă, fapt pentru care va dispune respingerea apelului, cu menținerea hotărârii instanței de fond, fără modificări.

În conformitate cu prevederile art. 415 alin.(1) pct.1) lit. c), Cod de procedură penală, Colegiul penal,-

D E C I D E:

Apelul avocatului Boris Dariev în interesele inculpatului Breazu Ștefan, declarat împotriva sentinței Judecătoriei Orhei sediul Telenești din 27 decembrie 2023, în cauza lui Breazu Ștefan se repune în termen și se respinge ca nefondat, cu menținerea respectivei sentințe fără modificări.

Decizia este susceptibilă de a fi pusă în executare din momentul adoptării, dar poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni de la data comunicării deciziei integrale.

Decizia motivată pronunțată public și înmânată părților la 25.02.2025.

Preşedintele şedinţei, judecătorul: **Ion Talpa**
Judecătorii: **Oxana Mironov**
Arseni Ecaterina